

Sémě

Pradávné dwemerské příběhy

Část II.

napsal Marobar Sul

esnička Lorik byla tichá, mírumilovná dwemerská osada, nenápadně skrytá mezi bezvýrazně šedohnědými balvany a přesypy Dejasytu. Co se týče zeleně, v Loriku nerostlo absolutně nic, i když tu a tam se ještě daly najít zčernalé pozůstatky dávno mrtvých stromů. Kamdida, která právě přijela s karavanou, pohlížela na svůj nový domov s hrůzou a zoufalstvím. Byla zvyklá na zalesněnou krajinu na severu, kde žila rodina jejího otce a kde se všemu rostlinstvu dařilo. Tady nebyl ani kousíček stínu, bylo tu minimum vody, zato široce otevřené nebe bylo všudypřítomné. Připadalo jí to jako mrtvá země.

Příbuzní z matčiny strany se Kamdidy a jejího malého bratříčka Nevita ujali a chovali se k oběma sirotkům laskavě, ale ona si v cizí vesnici připadala osamělá. Teprve když se seznámila se starou argoniánkou, která tady pracovala ve vodárně, našla v ní Kamdida přítelkyni. Jmenovala se Sigersse a tvrdila, že její rodina žila v Loriku před příchodem dwemerů stovky let, když tu ještě stávaly nádherné lesy.

Proč všechny ty stromy uschly? ptala se Kamdida.

Když byli argoniané v téhle zemi sami, nikdy jsme stromy nekáceli, pokud jsme nepotřebovali dříví na topení nebo trámy na stavby jako vy. Když sem ale přišli dwemeři, nechali jsme je, aby si brali všechny rostliny, které potřebují, pod podmínkou, že se nedotknou Ssstu, který je pro nás a pro tuto zemi posvátný. Po dlouhá léta jsme si tu žili šťastně a spokojeně a nikdo nic víc ani nechtěl.

A co se stalo?

Vaši vědci zjistili, že když se přečistí míza z určitého typu stromů, pak se vylisuje a usuší, dá se z toho dělat odolná a zároveň pružná zbroj, které říkali pryskyřičná, vysvětlila jí Sigersse. "Většina stromů, které tady rostly, měla větvičky s velmi tenkým lýkem, ne jako Ssst. Tam se některé stromy mizou přímo leskly a dwemerští kupci začali být nenasytní. Najali dřevorubce jménem Juhnin, aby začal posvátné háje kácet pro peníze."

Stará argoniánka se podívala na prašnou zemi a povzdechla si: "My argoniané jsme proti tomu samozřejmě protestovali. Byl to náš domov, a kdyby byl Ssst zničen, nedalo by se to nijak napravit. Kupci si to kvůli nám rozmysleli, ale Juhnin se rozhodl jednat na vlastní pěst, aby nás zlomil. Jednoho strašného, krvavého dne nám předvedl, že dokáže sekerou porubat nejen stromy, ale i jiné živé bytosti. Pokud mu stál nějaký argonián v cestě, posekal i jeho, děti nevyjímaje. Lorikští dwemeři jen pozavírali dveře a zacpali si uši, aby nárek vražděných obětí nemuseli poslouchat."

To je strašné, vyjekla Kamdida.

Těžko se to vysvětluje, řekla Sigersse, "ale smrt našich lidí pro nás nebyla ani zdaleka tak strašná jako smrt našich stromů. Pro můj národ je Ssst místem, ze kterého pocházíme a kam se zase vrátíme. Zabití našich živých těl samo o sobě nic neznamena, ale zničení našich stromů představuje naše úplné vyhlazení. Když tedy Juhnin pozvedl sekeru proti Ssstu, zabil tím celou zemi. Zmizela voda, zvířata pomřela a všechny ostatní živé věci, které na lese závisely, seschly a rozpadly se na prach."

A ty tady přesto pořád žiješ? zeptala se Kamdida. "Proč jsi neodešla někam jinam?"

Jsem tady uvězněná, a já jsem poslední z vymírajícího lidu. Jen málokdo z nás má schopnost, díky které dokáže přežít daleko od posvátných hájů, a i teď je občas v Loriku cítit ve vzduchu taková zvláštní vůně, která nám dodává životní sílu. Už to ale nebude dlouho trvat a vymřeme všichni.

Kamdida cítila, jak se jí do očí derou slzy. "To pak zůstanu úplně sama na tomhle strašném místě bez stromů a bez přátel."

My argoniané máme takové přísloví, řekla Sigersse se smutným úsměvem a vzala Kamdidu za ruku, "že nejlepší půdu pro každé semě najdeš ve svém srdci."

Kamdida se podívala na dlaň své ruky a viděla, že jí do ní Sigersse vložila malou černou kuličku. "Tohle semínko vypadá, že už je taky mrtvé," řekla.

Může vyrůst jen na jednom jediném místě v celém Loriku, řekla stará argoniánka. "U staré chalupy v kopcích za městem. Já tam jít nemůžu, protože by mě majitel zabil, sotva by mě zahlédl na svých pozemcích, a já jsem teď stejně jako všichni z mého rodu příliš slabá a nedokázala bych se ubránit. Ale můžeš tam zajít ty a můžeš to semínko zasadit."

A co se stane? zeptala se Kamdida. "Ssst zase vyroste, vrátí se?"

Ne, Ssst už se nevrátí. Ale určitá část jeho síly ano.

Té noci se Kamdida tiše vykradla z domu a zamířila do kopců. Věděla, kterou chalupu má Sigersse na mysli. Teta a strýček jí říkali, aby tam nikdy nechodila. Když se ke stavení přiblížila, otevřely se dveře a stál v nich starý, ale silný a pevně stavěný muž s obrovskou sekerou přehozenou přes rameno.

Co tady děláš, dítě? chtěl vědět. "V té tmě jsem si tě skoro spletl s ještěrkou."

Nějak jsem v té tmě zabloudila, řekla rychle. "Chtěla jsem jít zpátky domů, do Loriku."

Dobře, tak běž.

Nemohl bys mi prosím dát kousek svíčky, pane? zeptala se žalostně. "Mám pocit, že bloudím pořád dokolečka, a když nebudu vidět na cestu, nejspíš dojdou zase sem místo domů."

Starý muž něco zavrčel a odešel zpátky do domu. Kamdida rychle vyhrabala v suché zemině jamku a zasadila semínko tak hluboko, jak jen dokázala. Muž jí za chvíli přinesl zapálenou svíčku.

Ať tě ani nenapadne se sem vracet, vrčel. "Nebo tě přeseknu vejpůl."

Vrátil se do domu ke svému ohni. Druhý den ráno, když otevřel dveře, zjistil, že všude kolem domu roste mohutný strom. Vzal sekeru a sekal dřevo ránu za ranou, ale skrz se neprosekával. Zkoušel osekát aspoň boční větve, ale dřevo se samo uzdravovalo. Pokusil se do stromu vysekát klín, ale odseknuté dřevo se samo zacelilo.

Trvalo to dlouho, než někdo našel na kost vyhublé tělo starého Juhnina ležet před otevřenými dveřmi chalupy. I po smrti pevně svíral svou tupou sekeru se zlomeným topůrkem. Všem bylo záhadou, co s ním sekal, ale v Loriku se začalo povídat, že na čepeli našli ssstovou mízu.

Krátce poté se začaly v suché prašné hlíně ve vesnici objevovat malé pouštní kvítky. Nově vysazeným stromkům a rostlinám se dařilo přiměřeně dobře, i když nijak zázračně. Ssst už znovu nevyrostl, ale Kamdida a lidé z Loriku si všimli, že za soumraku bývají v ulicích i venku v kopcích občas vidět dlouhé, husté stíny dávno zmizelých stromů.

Poznámka vydavatele

Sémě je jedním z příběhů Marobara Sula, jejichž původ není přesně znám. Dodnes si ho vyprávějí argoniánští otroci v jižním Morrowindu. "Marobar Sul" pravděpodobně prostě zaměnil dunmery za dwemery a prohlásil, že rukopis našel ve dwemerských zříceninách. Později dokonce tvrdil, že argoniánská verze příběhu je pravděpodobně převyprávěním jím nalezeného "originálu"!

Lorik je sice zcela jasně dwemerský název, ale žádná vesnice toho jména neexistuje. Osobní jméno "Lorik" však poměrně často, ač zcela nesprávně nese řada dunmerských mužských postav v divadelních hrách Gora Felima. Argoniánská verze příběhu se zpravidla odehrává ve Vvardenfellu, obvykle v telvanském městě Sadrith Mora. Takzvaní "učenci" z Chrámu Houbelesu budou samozřejmě nejspíš tvrdit, že má tenhle příběh něco společného s "Lorchanem", čistě proto, že název vesnice náhodou začíná písmenem L.